

Všetko čo mám, nosím so sebou

OMNIA MEA MECUM PORTO

Osudový dátum – termín
21. 8. 2001 až 26. 8. 2001.

Je rozhodnuté. Trasa naplánovaná, kone pripravené, bandalíry zabalené – silná túžba po dobrodružstve u nás, aj u koní.

Dobrodružstvo sa dá zažiť aj u nás, netreba za ním cestovať ďaleko za oceán. Ja a moja kamarátka sme sa rozhodli, že svoju dovolenku strávime so svojimi celoživotnými partákmi – koňmi menom Gillar a Čertica. Naplánovali sme trasu a začali s pravidelným dvojfázovým tréningom obidvoch koní. Musím pripomenúť, že oba naše kone (aristokrati telom aj dušou) s nami trávia každú voľnú chvíľku a neustále sa túľame prírodou. Takže kondička je neustále prítomná. Ale čakalo nás (dve ženské a dva kone) asi 150 km neznámym terénom Malých a Bielych Karpát.

Východiskový bod – Mariánka, konečná – malá dedinka na Záhorí, Unín. Po diaľnici z Bratislavy autom 90 kilometrov. Po horách bez známok civilizácie s vnímaním krás prírody asi 150. Príroda Karpát je okúzľujúca a krásna a hlavne, nie je preľudnená. Trasu sme rozplánovali na štyri dni.

Bohovia prírody nám vychádzajú v ústrety (patrične si ich uctieame, naležeme im vždy za štamperlík šampanského). Odchod s nabalenenými koňmi o 6.00 hod. ráno, teplota okolo 16 °C, je príjemne, nepoletuje otravný hmyz. Trinásťročný Gillar nesie mňa, predné jazdecké vaky a za sedlom nabaleny bandalír, v ktorom sú všetky veci na celý týždeň. Predné vaky: ľavá – lekárnička pre kone i pre nás, voda pre kone a pre nás, pravá taška – náhradné diely uzdenia, podbrušník, kladivko, kliešte, čistenie na kone, predný bandalír – ovos. Sedemročná Čertica nesie svoju majiteľku, zadné jazdecké vaky a bandalír. V zadných jazdeckých vakoch – voda, potraviny, ovos, vazáky a šampanské. V bandalíri – spací vak a v ňom všetky rezervné časti oblečenia, hygienické potreby, nepremokavé plášte a deky pre kone.



1. 10. 2010 mal môj koník Gillar – anglický polokrvník 22 rokov. Spolu sme 17 rokov. K jeho výročiu mu darujem spomienku na jeden z našich mnohých spoločných zážitkov ...

21. 8. 2001 – deň prvý (utorok)

Mariánka, Svätý vrch, Bystrické, Biely kríž-Hájovňa, tu sa napájame na Štefánikovu magistrálu, Malý Javorník, Veľký Javorník, úžasné Jurské jazero, Salaš U štyroch bučkov, Kozi chrbát, Somár, Kňazný vrch, Tri kamenné kopce, Stratený kút, Konské hlavy, sedlo Baba.

Celú cestu hmla, vlhko, a hlavne ľudoprázdno. Koníky si šetríme, ideme krokom a zostupy vedľa koní. Cestou napájame z potokov (vo výstroji so sebou máme aj bájnu napájajúcu oranžovú misku pre prípad, že by nebol prístup koní k vode).

Dobrodružstvo sa dá zažiť aj u nás, netreba za ním cestovať ďaleko za oceán.

Vyrážame o 6.00 hod. – sedlo Baba 13.00 hod. Nikam sa neponáhľame, fotíme, vnímame prírodu okolo a v duši máme úžasný mier. Kone cítia našu pohodu a veselo si vykračujú aj s nákladom.

Na sedle Baba prespávame. Najskôr sa postaráme o kone, výstroj a potom aj o nás. Poďakovanie patrí pánovi majiteľovi areálu na Babe za jeho veľkorysé gesto prenechať nám jeho maštal' na ustajnenie a pre nás izbu na prespanie. Zvyšok dňa koníky odpočívajú a my sedíme s priateľmi na terase bufetika.

Príjemné, a nezvyčajne veľkorysé. Prvé kilometre sú za nami.

22. 8. 2001 – deň druhý (streda)

Sedlo Baba, Čmelok, Prostredný vrch, Podjavorinské sedlo, Čertov kopec, tu obchádzame Skalnatú, po svážniciach ideme smer Dreváreň, Čermák, Hubalová, Panské Uhliská, po svážniciach Hajzochovej skaly, Vicenová, Tichá dolina, Dolina, Hájovňa, Sološnica.

Úžasní ľudia, manželia Mišaní – Sološnickí. Prichystaná stará nepoužívaná lesácka maštal', úžasná večera pani Aleny. Máme priateľov na celý život. Strávili sme nádherný večer s priateľmi pod hviezdym nehom, plný rozprávania o zážitkoch v prírode a o koňoch. Túto noc spíme pri koňoch v maštali. Kone napájame vodou z neďalekého potoka. Máme za sebou v zdraví ďalšie kilometre.

23. 8. 2001 – deň tretí (štvrtok)

Ráno 4.00 hod. Tma. Koníky baštia seno. Berieme baterku a vyrážame s prázdnyimi vedrami po vodu k potoku – asi 50 metrov. Napájame kone a pomaly začíname vstávať. Alena Sološnická nám do lesa doviezla termosku s teplou kávou – úžasné. Ku káve chrúmame sušienky. A balíme bandalíry. Najneskôr o 6.30 musíme byť na ceste. Dnes musíme prejsť vojenským priestorom, o 8.30 z neho musíme byť vonku smerom na Studienku. A skutočne – o 6.30 prechádzame stíchnutou Sološnicou



Čertica, Gillar a Taricové skaly

smerom k vojenskému priestoru. Je to úžasné ráno, ale máme naponáho a ja v ruke držím plánik ako čo najrýchlejšie prejsť toto územie, husto osázané ihličnanmi a popretkávané rovnakými cestami. Koníky cítia, že musia ísť rýchlejšie. Náhle sme začuli zvuk. Čo to je? Tanky? Zvuk sa však nepribližoval. Medzitým sme prešli riečku Rudavu, a s úľavou zistili, že je to zvuk pracujúcich ťažkých lesných mechanizmov. Pozdravili sme robotný ľud a pokračovali smerom k Studienke. Dedinka hore nohami – kone. Po červenej značke odchádzame smer Lakšárska Ves a odtiaľ lesmi a po poliach vchádzame do Borského Mikuláša. Príroda navôkol je krásna, ale začína byť nepríjemné teplo a všadeprítomný hmyz. Napájame kone zo zásob vody, ktorú vezieme so sebou. Potoky zakreslené na mapách sú totiž vyschnuté. Prichádzame na poľnohospodárske družstvo Borský Mikuláš, kde napájame kone aj seba a odchádzame smer Borský Peter. O 14.30 sme konečne v cieľi dňa. Koníky odsedlané a ustajnené do boxov príslušného jazdeckého oddielu. Dostali sme možnosť pustiť oba kone do výbehu. Behali vo voľnosti a páslu sa. Nikto nechcel veriť, že majú za sebou takmer 130 kilometrov. Kone zostávajú v maštali a my odchádzame do Unína. U mojich rodičov v chalúpke sme sa najedli a zistili, že maštal' u sedliaka je pre naše kone príliš nízka a úzka. Čo teraz? Naš večer začíname v našej stodole s prípravou státi pre kone. Celkom sme si zapracovali. Upratať drevo a haraburdie, nastlať a zaťčať krúžky na vazáky. Takmer o polnoci upadáme do oslobodzujúceho spánku. Ďalší náročný deň je za nami.

24. 8. 2001 – deň štvrtý (piatok)

Posledné kilometre. O 6.00 sedíme na koňoch nasedlaných v Borskom Petri. Je príšerná hmla a takmer na dva metre nie je vidno. Staňa od

dostihových koní nás odprevádza na koni Velvet. Prechádzame dedinkou, po poliach ponorených do úplnej hmly. Prechádzame želez-

Je rok 2010 a pocit splynutia človeka a koňa do jednej bytosti stále pretrváva...

ničnú trať, staré a nové ramená rieky Myjavy a máme problém! Na naše kone robia nálety roje tzv. jeleních múch. Čertica ide takmer stále po predných. Gillar nepokojne poskakuje. Nevieme si s týmto hmyzom rady. Je to ako zlý sen, ako v pralese. Naš sprievodca sa s nami lúči pri hlavnej ceste, ťah Senica – Šaštíň-Stráže. Je nepreniknuteľná hmla. Kamióny jazdia na tejto ceste jeden za druhým a veľkou rýchlosťou. Podľa nás je to najkritickejš-

ší úsek celej trate. Krátka porada. Kamarátka zostáva s koňmi a ja beriem oranžovú misku a pokúšam sa spomaliť, či skôr úplne zastaviť dopravu. Rýchlo prechádzame i s koňmi na ruku na druhú stranu. Je to za nami. Stále je hmla. Dávame si po štamperlíku. Držíme sa smerom Štefanov a o 10.00 stojíme pri ceculi Unín. Pár fotiek. Vchádzame do dedinky môjho detstva ako národní hrdinovia. Prichádzame k našej chalúpke. Ustajňujeme kone, likvidujeme zvyšky jeleních múch a otvárame fľašu šampanského. Naši aristokrati sú stredobodom záujmu celej dedinky. Vychutnávame si pocit dokončenej cesty. Posledné kilometre sú zdolané.

25. 8. 2001 – deň piaty (sobota)

Kamarátka na Čertici a môj otec na Gillarovi odchádzajú na dve a pol hodiny do terénu Skalických hôr. Ja sa chystám pripravovať za výdatnej pomoci mojej mamy jedlo na plánovanú večernú párty. Do Unína, na našu chalúpku, sa k večeru schádzajú všetci naši priatelia. Všetci, ktorých máme radi, a ktorí nám pomáhali na tejto našej ceste. Je to krásny večer. Naozaj. Ten pocit, že kedykoľvek sú blízko kone, priatelia, krásne piesne, vynikajúce jedlo. Spí sa pod širákom.

26. 8. 2001 – deň šiesty (nedeľa)

Vstávame o 4.30, sedláme kone a vyrážame. Ponáhľame sa smerom do „Vinohradov“ zachytiť východ slnka. O 6.30 slnko vychádza a my vzdávame s nesmiernou úctou hold prírode a ďakujeme našim prírodným bohom. Po tomto rituáli otáčame kone smerom k chalúpke a tichým lesom a po poliach plných pasúceho sa dobytky sa vraciame k našim priateľom a do civilizácie.

Je rok 2010 a pocit splynutia človeka a koňa do jednej bytosti stále pretrváva...

Text a foto: Ratuská a Babiaková

Masív Malých karpát

